

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Home Credit a.s.**
sídlem Nové sady 996/25, Brno
zastoupen Mgr. Vladimírem Uhde, advokátem
sídlem Klimentská 1207/10, Praha

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 567/12, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2017, č.j. ČOI
162499/16/O100/3000/16/17/So/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2017, č.j. ČOI 162499/16/O100/3000/16/17/So/Št, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského (dále jen

„prvostupňový orgán“), ze dne 20.10.2016, č.j. ČOI 136809/16/3000/R/AF, sp. zn. 617/30/14.

2. V bodě 1. výroku prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 145/2010 Sb.“), ve znění účinném od 25.2.2013, tím, že porušil § 5 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., když jako věřitel před uzavřením smluv v listinné podobě, a to ve Formulářích pro standardní informace o spotřebitelském úvěru k úvěrovým smlouvám č. SUA13/007361 ze dne 14.10.2013, č. SUA13/004782 ze dne 14.7.2013, č. SUA13/002736 ze dne 24.4.2013, č. SUA13/006246 ze dne 8.9.2013 a č. SUA13/001600 ze dne 4.3.2013 informoval spotřebitele o nesprávné hodnotě roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr.
3. V bodě 2. výroku prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 24.2.2013, tím, že porušil § 5 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., když jako věřitel před uzavřením smlouvy v listinné podobě, a to ve Formulářích pro standardní informace o spotřebitelském úvěru k úvěrovým smlouvám č. SUA13/000476 ze dne 20.1.2013, č. SUA12/005686 ze dne 12.8.2012, č. SUA13/001219 ze dne 17.2.2013, č. SUA12/002935 ze dne 28.4.2012, č. SUA12/006639 ze dne 19.9.2012, č. SUA13/000157 ze dne 8.1.2013, č. SUA13/000040 ze dne 3.1.2013, č. SUA13/001067 ze dne 11.2.2013, č. SUA13/000459 ze dne 20.1.2013, č. SUA12/003669 ze dne 27.5.2012, č. SUA13/000053 ze dne 4.1.2013, č. SUA12/007816 ze dne 2.11.2012, č. SUA12/005153 ze dne 21.7.2012 a č. SUA12/006218 ze dne 1.9.2012, informoval spotřebitele o nesprávné hodnotě roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr.
4. V bodě 3. výroku prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, tím, že porušil § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., když jako věřitel ve smlouvách o spotřebitelském úvěru č. SUA13/007361 ze dne 14.10.2013, č. SUA13/004782 ze dne 14.7.2013, č. SUA13/002736 ze dne 24.4.2013, č. SUA13/006246 ze dne 8.9.2013 a č. SUA13/001600 ze dne 4.3.2013, uvedl nesprávnou hodnotu roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr.
5. V bodě 4. výroku prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 1 písm. d) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 24.2.2013, tím, že porušil § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., když jako věřitel ve smlouvách o spotřebitelském úvěru č. SUA13/000476 ze dne 20.1.2013, č. SUA12/005686 ze dne 12.8.2012, č. SUA13/001219 ze dne 17.2.2013, č. SUA12/002935 ze dne 28.4.2012, č. SUA12/006639 ze dne 19.9.2012, č. SUA13/000157 ze dne 8.1.2013, č. SUA13/000040 ze dne 3.1.2013, č. SUA13/001067 ze dne 11.2.2013, č. SUA13/000459 ze dne 20.1.2013, č. SUA12/003669 ze dne 27.5.2012, č. SUA13/000053 ze dne 4.1.2013, č. SUA12/007816 ze dne 2.11.2013, č. SUA12/005153 ze dne 21.7.2012 a č. SUA12/006218 ze dne 1.9.2012 uvedl nesprávnou hodnotu roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr.
6. V bodě 5. výroku prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění

účinném od 25.2.2013, tím, že porušil § 15 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb., když jako věřitel po spotřebiteli – kontrahentu úvěrové smlouvy č. SUA13/007876 ze dne 2.11.2013 – smluvním ujednáním požadoval v souvislosti s předčasným splacením úvěrové smlouvy náhradu nákladů (poskytnuté marketingové akce) ve výši 30 000 Kč, což představuje nejméně 13,97 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru; dále když jako věřitel po spotřebiteli – kontrahentu úvěrové smlouvy č. SUA13/001600 ze dne 4.3.2013 – smluvním ujednáním požadoval v souvislosti s předčasným splacením úvěrové smlouvy náhradu nákladů (poskytnuté marketingové akce) ve výši 30 000 Kč, což představuje nejméně 12,74 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru; dále když jako věřitel po spotřebiteli – kontrahentu úvěrové smlouvy č. SUA13/006246 ze dne 8.9.2013 – smluvním ujednáním požadoval v souvislosti s předčasným splacením úvěrové smlouvy náhradu nákladů (poskytnuté marketingové akce) ve výši 20 000 Kč, což představuje nejméně 8,85 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru; a konečně když jako věřitel po spotřebiteli – kontrahentu úvěrové smlouvy č. SUA13/002736 ze dne 24.4.2013 – smluvním ujednáním požadoval v souvislosti s předčasným splacením úvěrové smlouvy náhradu nákladů (poskytnuté marketingové akce) ve výši 20 000 Kč, což představuje nejméně 21,39 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru.

7. Za uvedené jednání uložil prvostupňový orgán žalobci podle § 20 odst. 5 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, úhrnnou pokutu ve výši 2 000 000 Kč, a dále podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
8. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí v části bodu 1. výroku podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil tak, že závěr o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, tím, že porušil § 5 odst. 1 tohoto zákona, nahradil závěrem, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu § 153 odst. 1 písm. t) zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „zákon č. 257/2016 Sb.“), tím, že porušil § 95 odst. 1 písm. g) zákona č. 257/2016 Sb. Dále žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že částku pokuty ve výši 2 000 000 Kč snížil na 1 800 000 Kč. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
9. Prvostupňový orgán v dané věci rozhodoval poté, co žalovaný rozhodnutím ze dne 25.4.2016, č.j. ČOI 112973/15/0100/3000/14/15/16/Hy/Št, zrušil původní rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 7.9.2015, č.j. ČOI 94845/15/3000/R/Hv, o odporu žalobce proti příkazu prvostupňového orgánu ze dne 29.12.2014, č.j. ČOI 140048/14/3000/P/Hv.
10. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

11. Žalobce namítá, že se správních deliktů uvedených v bodech 1., 2., 3. a 4. výroku prvostupňového rozhodnutí nedopustil; opačné závěry správních orgánů nemají podklad v příslušné právní úpravě ani v obsahu správního spisu. Žalobce upozorňuje na nejednoznačnost úpravy roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr (dále jen „RPSN“) v zákoně č. 145/2010 Sb. Způsob výpočtu RPSN není dosud vyřešen. Podle žalobce jsou postupy

výpočtu RPSN preferované žalovaným v rozporu s ekonomickou realitou a také jsou jako nezákonné odmítány rozhodovací praxí soudů. Žalobce v této souvislosti uvádí, že ústřední ředitel České obchodní inspekce před nabytím účinnosti zákona č. 145/2010 Sb. odmítl žádost České leasingové a finanční asociace, jejímž je žalobce členem, o schůzku za účelem vyjasnění sporných otázek souvisejících s uvedením zákona č. 145/2010 Sb. do praxe, včetně způsobu výpočtu RPSN.

12. Žalobce podrobnou argumentací dovozuje, že provedl výpočet RPSN v souladu se zákonem č. 145/2010 Sb. a způsobem transparentním pro spotřebitele, který nejlépe odpovídal ekonomické podstatě daných úvěrových vztahů a převažující tržní praxi ostatních poskytovatelů daného typu úvěrů.
13. Žalobce uvádí, že nabyt legitimní očekávání, že jím aplikovaný způsob výpočtu RPSN je správný, což potvrdila řada kontrol u žalobce i dalších poskytovatelů daného typu spotřebitelských úvěrů (používajících k výpočtu RPSN podobnou metodu jako žalobce). Správní orgány podle žalobce nový přístup aplikují od roku 2014, a to retroaktivně i na úvěrové případy, kde uzavření úvěrové smlouvy předcházelo změně přístupu správních orgánů k problematice výpočtu RPSN. Způsob výpočtu RPSN použitý žalobcem byl na trhu daného typu úvěru převládající. Žalobce také odkazuje na vyjádření a rozhovory ústředního ředitele České obchodní inspekce v médiích.
14. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí; žalovaný se nevypořádal se žalobcovou argumentací a předloženými důkazy.
15. Podle žalobce nebyla naplněna ani materiální stránka správních deliktů, jeho argumentaci stran naplnění materiální stránky správních deliktů správní orgány nevypořádaly. Spotřebitelé podle žalobce získali srozumitelné a jednoznačné informace o nákladovosti úvěrů a to v takové míře, že jejich informovanost nemohla být dotčena ani tehdy, pokud by sazba RPSN byla v příslušných smlouvách a předmluvních formulářích uvedena nesprávně. Podle žalobce byly naplněny i liberační důvody ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb.
16. Pokud jde o správní delikt ve smyslu § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, dle bodu 5. výroku prvostupňového rozhodnutí, tak v příslušných úvěrových smlouvách byla obsažena informace o poskytnutí tzv. marketingové akce a o případném právu žalobce požadovat vrácení těchto prostředků v případě předčasného splacení úvěru; nikde nebylo stanoveno, že tyto prostředky bude žalobce požadovat nad rámec omezení stanoveného § 15 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb. Žalobce spotřebitele informoval o tom, že od požadování náhrady prostředků připadajících na marketingovou akci může být zcela nebo zčásti upuštěno. Ze strany spotřebitele ani nedošlo k uplatnění práv na předčasné splacení úvěru. Žalovaný řádně nezhodnotil naplnění materiální stránky tohoto deliktu.
17. Žalobce nesouhlasí s výší uložené sankce. Žalovaný při ukládání pokuty nerespektoval základní pravidla upravující trestání za správní delikty. Uložená pokuta je nepřiměřená a úvahy žalovaného stran funkce ukládané pokuty logicky rozporné.
18. Svoji argumentaci žalobce doplnil v podané replice.
19. Žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, případně aby zdejší soud podle § 78

odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), rozhodl o upuštění od potrestání. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, i při jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

20. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a uvádí, že důležitost RPSN je nesporná. Žalobce byl povinen dodržovat platné právní předpisy i přesto, že má pochybnosti ohledně naplnění jejich účelu. Podle žalovaného nemohlo být založeno legitimní očekávání žalobce, neboť to byl právě žalobce, kdo změnil svůj přístup k výpočtu RPSN, přičemž správní praxe k posuzování konkrétního typu úvěrových smluv používaných žalobcem nebyla v době, kdy byly uzavírány smlouvy řešené v dané věci, ustálená. Správní orgány prováděly systematickou kontrolu uzavírání smluv o spotřebitelském úvěru, ne vždy však byla posuzována správnost výpočtu RPSN. Způsob výpočtu RPSN nebyl zakotven až s účinností zákona č. 145/2010 Sb., nýbrž byl obsažen již v předchozí právní úpravě a dosud účinné směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23.4.2008, o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/2012/EHS (dále jen „směrnice 2008/48/ES“). Žalovaný v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že ještě v březnu roku 2013 žalobce počítal RPSN správným způsobem.
21. Pokud jde o správní delikt dle bodu 5. výroku prvostupňového rozhodnutí, tak podle žalovaného nezáleží na tom, zda žalobce po spotřebiteli následně reálně úhradu celé marketingové akce požadoval či nikoli. Spotřebitel může být na základě informace uvedené ve smlouvě odrazen od svého práva na předčasné splacení.
22. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

23. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
24. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

III. Aa)

25. Žalobce předně namítá, že se správních deliktů uvedených v bodě 1., 2., 3. a 4. výroku prvostupňového rozhodnutí nedopustil.
26. Podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 24.2.2013, se věřitel nebo zprostředkovatel dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 5 odst. 1 neposkytne spotřebiteli před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, informace podle přílohy č. 2 k tomuto zákonu.
27. Podle § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, se věřitel dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností stanovených v § 5 odst. 1, 2 nebo 4 tohoto zákona.

28. Podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 24.2.2013, se věřitel nebo zprostředkovatel dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 6 odst. 1 neposkytne spotřebiteli ve smlouvě, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, informace podle přílohy č. 3 k tomuto zákonu.
29. Podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, se věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 6 odst. 1 tohoto zákona.
30. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. poskytne věřitel spotřebiteli v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat informace uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Učiní tak s dostatečným předstihem před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, nebo před tím, než spotřebitel učiní závazný návrh na uzavření takové smlouvy. Všechny informace musí být stejně výrazné. Jiné informace než uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu poskytne věřitel v samostatném dokumentu.
31. Podle bodu I. písm. g) přílohy č. 2 k zákonu č. 145/2010 Sb. musí být před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, spotřebiteli poskytnuty informace o celkové částce splatné spotřebitelem a RPSN, která musí být dále vysvětlena prostřednictvím reprezentativního příkladu s uvedením veškerých předpokladů použitých pro její výpočet, u které je věřitel povinen zohlednit požadavky na spotřebitelský úvěr, které mu spotřebitel sdělil; stanoví-li smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, různé způsoby čerpání s různými poplatky nebo výpůjčními úrokovými sazbami a použije-li věřitel předpoklad uvedený v části II písm. b) této přílohy, uveď, že jiné mechanismy čerpání uplatňované na tento typ spotřebitelského úvěru mohou vést k vyšším RPSN.
32. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 24.2.2013, smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a věřitel je povinen v ní uvést informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.
33. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.
34. Podle odst. 1 písm. f) přílohy č. 3 k zákonu č. 145/2010 Sb. smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, musí vždy obsahovat RPSN, veškeré předpoklady použité pro výpočet této sazby a celkovou částku splatnou spotřebitelem, vyjádřenou číselným údajem a vypočtenou k okamžiku uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr.
35. Podle § 3 písm. d) zákona č. 145/2010 Sb. se RPSN rozumí celkové náklady spotřebitelského úvěru pro spotřebitele, vyjádřené jako roční procentní podíl z celkové výše spotřebitelského úvěru.
36. Podle § 10 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. se RPSN rovná současné hodnotě všech nákladů spotřebitele sjednaných mezi věřitelem a spotřebitelem ve smlouvě, ve které se sjednává

spotřebitelský úvěr, a počítá se na roční bázi podle vzorce uvedeného v příloze č. 5 k tomuto zákonu.

37. Podle přílohy č. 5 bodu I. k zákonu č. 145/2010 Sb. základní rovnice, kterou se stanoví RPSN, odpovídá na ročním základě celkové současné hodnotě čerpání na jedné straně a celkové současné hodnotě splátek a plateb poplatků na straně druhé.
38. V projednávané věci je v souvislosti se správními delikty spočívajícími v uvedení nesprávné výše hodnoty RPSN v příslušných smlouvách o spotřebitelském úvěru určeném k financování nákupu ojetých vozidel a formulářích pro standardní informace o spotřebitelském úvěru k úvěrovým smlouvám sporné, zda způsob výpočtu RPSN, který zvolil žalobce, resp. způsob dosazování jednotlivých hodnot do zákonem stanoveného vzorce, byl v souladu se zákonem č. 145/2010 Sb. Konkrétně je mezi stranami sporné, jak má být do RPSN započítán poplatek za uzavření smlouvy, označovaný jako náklady věřitele spojené s poskytnutím úvěru (dále jen „náklady“).
39. V předsmuvních formulářích k předmětným úvěrovým smlouvám bylo uvedeno, že se jedná o spotřebitelské úvěry poskytované za účelem nákupu zboží/služby a úhrady nákladů spojených s poskytnutím úvěrem, že peněžní prostředky budou poskytnuty na úhradu ceny zboží/služby přímo na účet prodejce/zprostředkovatele úvěru; dále zde byla uvedena celková výše spotřebitelského úvěru, celková částka, kterou je třeba zaplatit (výše vypůjčené jistiny plus úroky a případné náklady související s úvěrem) a prodejní cena automobilu. V ustanovení o nákladech spotřebitelského úvěru byla uvedena mj. úroková sazba, RPSN a částka nákladů věřitele spojených s poskytnutím úvěru.
40. V samotných úvěrových smlouvách bylo v čl. 2 uvedeno, že klient žádá o poskytnutí úvěru na koupi vozidla specifikovaného v čl. 3 smlouvy (předmětu financování) a k zaplacení žalobcových nákladů spojených s poskytnutím úvěru a že klient podpisem smlouvy souhlasí s tím, že celková výše poskytnutého úvěru představuje doplatek kupní ceny předmětu financování a nákladů spojených s poskytnutím úvěru. Dále zde bylo uvedeno, že klient žádá žalobce, aby úvěr poskytl proplacením na účet dohodnutý s prodejcem, a že prodejce je informován a souhlasí s tím, že žalobce poskytne úvěr klientovi tak, že za něj zaplatí konečnou cenu předmětu financování (nebo její část) na účet dohodnutý s prodejcem. Dále zde byla uvedena konečná cena předmětu financování, případná částka zaplacená klientem v hotovosti, náklady spojené s poskytnutím úvěru či celková výše úvěru. V čl. 4 byly uvedeny podmínky splácení úvěru, konkrétně roční úroková sazba, RPSN, celková částka splatná spotřebitelem, konečná splatnost úvěru, počet splátek.
41. Ze správních rozhodnutí obou stupňů podle zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl potrestán za uvedení nesprávné hodnoty RPSN v úvěrových smlouvách a předsmuvních formulářích. Přestože žalovaný na straně 10 napadeného rozhodnutí upozornil, že hodnota celkové výše RPSN a také celkové částky splatné spotřebitelem nebyla v dotčených smlouvách a předsmuvních informacích uvedena ve správné výši, tak již prvostupňový orgán vysvětlil (strana 10 prvostupňového rozhodnutí), že žalobce nebyl potrestán za uvedení nesprávné hodnoty celkové částky splatné spotřebitelem, neboť nebylo možné zahájit správní řízení pro uvedení nesprávného údaje o celkové částce splatné spotřebitelem z důvodu uplynutí subjektivní lhůty dle § 21 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb.

42. K pojmu celkové částky splatné spotřebitelem a jejímu vztahu k RPSN ve smyslu směrnice 2008/48/ES se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94, který se týkal skutkově i právně obdobné věci a jehož závěry lze tak aplikovat i v nyní projednávaném případě: „*Přestože jde o dvě kritéria dle přílohy 2 bod I písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru, není pochyb, že nesprávné stanovení RPSN úzce souvisí se správným určením výše celkové částky splatné spotřebitelem. Přestože žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí v souvislosti s modelovým příkladem na šesté straně odůvodnění uvádí, v jakém rozsahu došlo též k ovlivnění celkové částky splatné spotřebitelem, zůstalo těžištěm odlišných právních názorů účastníků řízení to, jakým způsobem se mohl či nemohl do výpočtu RPSN promítnout „akcesorický“ úvěr na úhradu poplatku za uzavření úvěrové smlouvy.*“. Pokud se tedy správní orgány v souvislosti s posouzením správnosti výpočtu hodnoty RPSN zabývaly i celkovou částkou splatnou spotřebitelem, nepochybily.
43. Žalobce k výpočtu RPSN uvádí, že na levou stranu rovnice má být dosazena celková výše spotřebitelského úvěru poskytnutého na úhradu kupní ceny automobilu a částka nákladů, na pravou stranu poté splátky úvěru, tedy všechny platby spotřebitele; celková výše spotřebiteli poskytnutého úvěru nutně zahrnovala i prostředky na úhradu nákladů, které nelze z levé strany rovnice uměle vypustit. Příslušná částka byla spotřebitelům dána k dispozici právě na úhradu nákladů, které spotřebitelé žádali hradit prostřednictvím úvěru. Spotřebitelé výslovně určili, že příslušná část úvěru bude použita na úhradu nákladů a převedena na účet prodejce. Podle žalobce částku odpovídající nákladům nelze znovu uměle přidávat na pravou stranu rovnice, kde je již jednou zahrnuta v podobě měsíčních splátek úvěru, do kterých je v plném rozsahu rozpočítána.
44. Žalovaný naproti tomu uvedl dva možné způsoby výpočtu RPSN. První z nich spočívá v tom, že na levou stranu rovnice je dosazena jako celková výše úvěru pouze částka určená na úhradu předmětu kupní smlouvy, nikoli již částka určená na úhradu nákladů. Podle žalovaného se jedná o metodu vycházející z metodické příručky Evropské komise ke směrnici 2008/48/ES ve vztahu k nákladům a RPSN ze dne 8.5.2012, kde se Evropská komise vyjádřila k tomu, jakým způsobem je pro účely výpočtu RPSN třeba určit celkovou výši spotřebitelského úvěru v situaci, kdy se část nákladů úvěru financuje z částky poskytnuté věřitelem, stejně jako v nyní posuzované věci. K tomu žalovaný také správně odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21.4.2016 ve věci C-377/14 *Radlinger a Radlingerová v. FINWAY a.s.* (dále jen „rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-377/14“), podle něhož článek 3 písm. l) a čl. 10 odst. 2 směrnice 2008/48, jakož i bod I přílohy I této směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že celková výše úvěru a částka čerpání úvěru označují celkovou částku, která byla dána k dispozici spotřebiteli, což vylučuje částky, které si poskytovatel úvěru účtuje na úhradu nákladů souvisejících s dotčeným úvěrem a které nejsou tomuto spotřebiteli reálně vyplaceny. Podle žalovaného je irelevantní, zda si věřitel náklady ponechá, nebo je převede na prodávajícího, neboť z pohledu spotřebitele se jedná o náklad spojený se získáním úvěru, jak jej nazývá i sám žalobce. Pro účely výpočtu RPSN je zcela bez významu, zda věřitel z této částky pokryje vlastní administrativu, právní či jiné výdaje spojené s vyhotovením smlouvy a poskytnutím úvěru, či tyto „své náklady“ dále převádí např. jako odměnu za zprostředkování na prodávajícího; vždy se jedná o součást celkových nákladů úvěru pro spotřebitele a dle Soudního dvora Evropské unie je tedy vyloučeno, aby byla tatáž částka zahrnována také do celkové výše úvěru, neboť se jedná o dvě kategorie, které nesmí být vzájemně směřovány.

45. Jak uvedl k prvnímu způsobu výpočtu RPSN Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94, a to s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-377/14, „Není sporu o tom, jak je v § 3 písm. f) zákona definována celková částka splatná spotřebitelem. Zákonné vymezení vychází z obdobného znění čl. 3 písm. h) směrnice č. 2008/48/ES, o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (dále jen „směrnice“). Celková částka splatná spotřebitelem je tvořena součtem celkové výše spotřebitelského úvěru a celkových nákladů spotřebitelského úvěru. Mezi náklady spotřebitelského úvěru pak v souladu s § 3 písm. e) zákona o spotřebitelském úvěru a čl. 3 písm. g) směrnice patří též poplatek za uzavření smlouvy...Nejširším pojmem, se kterým zákon o spotřebitelském úvěru a směrnice pracují, je „celková částka splatná spotřebitelem“ [§ 3 písm. f) zákona, čl. 3 písm. h) směrnice]. Je jí součet celkové výše úvěru a celkových nákladů úvěru pro spotřebitele. Celkovou výši úvěru se dle § 3 písm. k) a čl. 3 písm. l) směrnice rozumí souhrn všech částek, jež jsou dány spotřebiteli k dispozici podle úvěrové smlouvy. Celkovými náklady spotřebitelského úvěru pro spotřebitele jsou podle § 3 písm. e) zákona a čl. 3 písm. g) směrnice veškeré náklady, včetně úroků, provizí, daní a veškerých dalších poplatků, které spotřebitel musí zaplatit v souvislosti se spotřebitelským úvěrem a které jsou věřiteli známy, s výjimkou nákladů na služby notáře; do celkových nákladů se započítávají i náklady související s doplňkovými službami spotřebitelského úvěru, zejména pojistné, pokud je uzavření smlouvy o poskytnutí doplňkové služby povinné pro získání spotřebitelského úvěru nebo pro jeho získání za nabízených podmínek. Zákon o spotřebitelském úvěru sice obsahuje s odkazem na směrnici v příloze 5 vzorec pro výpočet roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr, ani z něj však nelze pouze izolovaně gramatickým výkladem dospět k pravidlu pro případ, že je rovněž poplatek za uzavření úvěrové smlouvy předmětem úvěru a splátka tohoto úvěru je přidružena ke splátce úvěru na pořízení věci. Podle § 3 písm. d) zákona a čl. 3 písm. i) směrnice jsou roční procentní sazbou nákladů na spotřebitelský úvěr celkové náklady spotřebitelského úvěru pro spotřebitele, vyjádřené jako roční procentní podíl z celkové výše spotřebitelského úvěru. Čl. 3 písm. i) směrnice navíc odkazuje na náklady podle čl. 19 odst. 2 směrnice, ani tam však nelze nalézt výslovné vodítko, jak zohlednit náklady v podobě poplatku za uzavření smlouvy, pokud je na jeho úhradu poskytnut úvěr.“ Dle mínění kasačního soudu je proto podstatné a v této věci do jisté míry určující, že se Krajský soud v Praze obrátil na Soudní dvůr s předběžnou otázkou mířící k samé podstatě i nyní souzené věci. I nyní bylo rozhodující, „jaká částka představuje celkovou výši úvěru podle čl. 10 odst. 2 písm. d) směrnice 2008/48 a jaké částky vstupují jako částky čerpání do výpočtu RPSN (...), jestliže je ve smlouvě o úvěru formálně přislíbeno poskytnutí určité finanční částky, avšak je současně sjednáno, že již v okamžiku vyplacení úvěru budou v určitém rozsahu oproti takové částce započteny pohledávky poskytovatele úvěru z titulu poplatku za poskytnutí úvěru a z titulu první (popř. následujících) splátek úvěru, takže takto započtené částky reálně nejsou vůbec vyplaceny spotřebiteli, resp. na jeho účet a zůstávají po celou dobu v dispozici věřitele? Má zahrnutí takových reálně nevyplacených částek vliv na výši vypočtené RPSN? I nyní má tedy místo názor Soudního dvora, který z definic „celkové výše úvěru“ a „celkových nákladů úvěru pro spotřebitele“ dochází k závěru, že se tyto pojmy vzájemně vylučují, a to vzhledem k jejich odlišné definici a souřadnému charakteru pokud jde o vymezení „celkové částky splatné spotřebitelem“. Do celkové výše úvěru tedy nelze v souladu s názorem Soudního dvora zahrnout žádnou z částek sloužících jako odměna za závazky sjednané z důvodu dotčeného úvěru, jako jsou administrativní poplatky, úroky, provize a veškeré další poplatky (bod 85 a 86 rozsudku). Soudní dvůr současně výslovně zdůrazňuje (bod 87), že neoprávněné zahrnutí částek tvořících celkové náklady úvěru pro spotřebitele do celkové výše úvěru nutně povede k podhodnocení RPSN, jejíž výpočet závisí na celkové výši úvěru.

Jakkoli se tedy může nyní souzená věc jevit jako subvarianta situace posuzované Soudním dvorem, neboť náklad úvěru (poplatek) byl splácen relativně oddělitelnými samostatnými splátkami, nic to podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nemění na tom, že se nadále jedná o úhradu nákladů úvěru. Ve shodě s názorem Soudního dvora (bod 90) tak lze znovu zdůraznit, že informace o celkových nákladech úvěru vypočtená podle jednotného matematického vzorce má pro spotřebitele zásadní význam, neboť přispívá k transparentnosti trhu, jelikož spotřebiteli umožňuje porovnat jednotlivé nabídky.“

46. V případě druhého způsobu výpočtu žalovaný (s ohledem na argumenty žalobce poukazující na legitimní očekávání ve správnost svého postupu) odkázal na názory zastávané Finančním arbitrem, obsažené mj. v nálezu Finančního arbitra ev. č. RA/11350/2016 ze dne 20.6.2016 ve věci sp. zn. FA/SU/204/2014, potvrzeném rozhodnutím o námitkách ze dne 25.10.2016. Podle žalovaného Finanční arbitr ve svém přístupu k výpočtu RPSN, na rozdíl od Soudního dvora Evropské unie a Evropské komise, připouští, aby se spotřebitel s věřitelem dohodl na celkové výši úvěru, s jejíž částí by spotřebitel disponoval tak, že by ji určil na úhradu poplatku za uzavření úvěru, neboť k její úhradě z vlastních zdrojů nemá dostatečné prostředky. Podle žalovaného toto druhé pojetí připouští, že spotřebitel dostal k dispozici celou částku uvedenou ve smlouvě jako celková částka spotřebitelského úvěru, její větší část přitom určil k uhrazení ceny předmětu koupě a menší k úhradě poplatku za uzavření smlouvy, tj. nákladů. To znamená, že částka nákladů může být zahrnuta do celkové výše úvěru. Při takovém přístupu je namístě na levou stranu rovnice dosadit celkovou výši spotřebitelského úvěru včetně nákladů, jak to činí žalobce, zároveň ale není možné ponechat na pravé straně rovnice pouze splátky sjednané ve smlouvě. Podle žalovaného pokud by byla podle smlouvy určitá částka poskytnuta a zároveň nebyla přímo vyplacena a spotřebitel by za ni ani neobdržel žádnou protihodnotu a ze strany věřitele by byla tato částka použita na pokrytí nákladů (bez ohledu na to, o jaký typ nákladů šlo a u koho nakonec částka skončila), je tato situace z hlediska výpočtu RPSN rovna situaci, kdy by věřitel částku odpovídající nákladům převedl na účet spotřebitele a spotřebitel by s ní následně disponoval tím způsobem, že by ji převedl zpět věřiteli na úhradu nákladů. Podle žalovaného pokud se věřitel dohodne se spotřebitelem na tom, že mu půjčí i na náklady a v rozporu s výkladem Soudního dvora Evropské unie a Evropské komise zahrne tuto částku do celkové výše úvěru, musí ji na základě popsané argumentace zohlednit jednak jako samostatnou částku na pravé rovnici výpočtu RPSN, kromě toho ale také jako součást celkové částky splatné spotřebitelem, která musí být nad rámec souhrnné výše splátek úvěru o částku nákladů zvýšena.
47. Podle žalovaného výsledná výše RPSN, a to jak při přístupu preferovaném Evropskou komisí a Soudním dvorem Evropské unie, tak při „alternativním“ přístupu preferovaném Finančním arbitrem, vychází zcela shodně; naopak způsob výpočtu provedený žalobcem žádnému z uvedených postupů neodpovídá a odporuje zákonu č. 145/2010 Sb. Žalovaný dovodil, že žalobce v dotčených úvěrových smlouvách stanovil celkovou výši úvěru, tedy částku, kterou měl spotřebitel dostat k dispozici (obdržet), jako součet nezaplacené části kupní ceny vozidla a nákladů; z toho podle žalovaného vyplývá, že žalobce při vyvážení tohoto typu úvěrového produktu vycházel ze druhého popsaného přístupu, prosazovaného Finančním arbitrem, když si žalobce se spotřebitelem dohodl celkovou výši spotřebitelského úvěru zahrnující částku poplatku za uzavření smlouvy. Zvolený přístup měl žalobce podle žalovaného uplatnit komplexně, tedy při výpočtu celkové částky splatné spotřebitelem částku poplatku přičíst k souhrnu splátek a zahrnout ji samostatně na pravou stranu rovnice pro výpočet RPSN.

48. Podle zdejšího soudu správní orgány podrobným a přesvědčivým způsobem zdůvodnily, proč způsob výpočtu hodnoty RPSN provedený žalobcem byl nesprávný. Podle zdejšího soudu se nejedná primárně o otázku exaktní matematiky, jak tvrdil žalobce u jednání (ostatně o podobě rovnice a předestřených variantách způsobu výpočtu sporu není). Naopak jde o otázku právní, neboť každá ze stran rovnice představuje jinou hodnotu v rámci konstrukce spotřebitelského úvěru, což akcentoval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94. Konstrukce rovnice v konečném důsledku slouží k výpočtu RPSN coby nástroje k posílení informovanosti spotřebitele jako slabší smluvní strany (kupř. náleží Ústavního soudu ze dne 17.7.2019, sp. zn. I. ÚS 1091/19).
49. Východiskem v posuzované věci je přitom závěr, že spotřebitelé nedostali k dispozici částku na úhradu nákladů od žalovaného, když žalobce nijak neprokázal, že by v čase poskytnutí jistiny úvěru vyplatil spotřebiteli částku určenou k úhradě nákladů. Podle prvostupňového orgánu žalobce neobjasně, jakým způsobem naložil s částí jistiny určené k hrazení nákladů; v doloženém znaleckém posudku ze dne 25.9.2014 č. 134-09/2014 vypracovaném společností PricewaterhouseCoopers Česká republika s.r.o. je sice uvedeno, že celková částka jistiny úvěru, tedy cena financovaného vozidla a náklady, byla dána spotřebiteli k dispozici s tím, že tyto prostředky byly vyplaceny prodávajícímu, avšak podle prvostupňového orgánu žalobce současně v průběhu správního řízení uváděl, že spotřebitel náhradu nákladů splácel až v rámci jednotlivých splátek. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobce i nyní v žalobě na jednu stranu uvádí, že spotřebitelé spláceli žalobci část úvěru poskytnutou na úhradu nákladů, a to pouze v rámci dohodnutých měsíčních splátek, nikoli samostatnou platbou na počátku úvěrového vztahu, současně však žalobce tvrdí, že prodejní cena automobilu byla tvořena jistinou poskytnutého úvěru, zahrnovala prostředky na úhradu kupní ceny automobilu i nákladů žalobce, a součet obou těchto částek je celkovou prodejní cenou, za kterou byl prodávající ochoten směniti se spotřebitelem předmět financování (použitý automobil). Z uvedené konstrukce je zřejmé, že na takový postup plně dopadají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94, který vycházel z rozsudku Soudního dvora Evropské unie
ve
věci C-377/14.
50. Jak dovodil prvostupňový orgán, pokud byly prostředky určené k náhradě nákladů, které měly být hrazeny v rámci jednotlivých splátek, použity tak, že byly převedeny na účet prodávajícího společně s kupní cenou, bylo tím veškeré spotřebitelovo dispoziční právo k těmto prostředkům v tomto momentě vyčerpáno a spotřebitel po tomto okamžiku uvedenými prostředky již nedisponoval a tyto prostředky nemohly být použity k úhradě žalobcem tvrzených úhrad nákladů účtovaných až v rámci jednotlivých splátek; pokud by předmětné prostředky měly být použity k úhradě poplatků splatných v budoucnu, musel by s nimi spotřebitel disponovat v době jejich splatnosti, což je vyloučeno tím, že je žalobce vyplatil prodávajícímu ve stejném okamžiku, v jakém byl úvěr poskytnut. Pokud byla celá jistina úvěru (tj. část určená na úhradu kupní ceny i část určená k náhradě nákladů) vyplacena prodávajícímu, pak tato částka tvoří příjem prodávajícího, který je zároveň v postavení zprostředkovatele úvěru; podle prvostupňového orgánu z hlediska posuzování těchto transakcí pro účely výpočtu RPSN nelze dovozovat, že celá částka má být posuzována jako prodejní cena automobilu. Na příkladu jedné z šetřených úvěrových smluv (smlouva ze dne 20.1.2013 č. SUA13/000476, která podle prvostupňového orgánu byla použita jako modelový příklad také v žalobcem doloženém znaleckém posudku ze

dne 25.9.2014, č. 134-09/2014, vypracovaném znaleckým ústavem PricewaterhouseCoopers Česká republika, s.r.o., kdy i u ostatních úvěrových smluv uvedených v bodech 1. až 4. výroku prvostupňového rozhodnutí postupoval žalobce při výpočtu RPSN stejným způsobem) prvostupňový orgán vysvětlil, že smlouva o úvěru je vůči kupní smlouvě samostatným právním jednáním co do obsahu i smluvních stran, na čemž nic nemění ani skutečnost, že prodávající zároveň jednal jménem žalobce jako zprostředkovatel. Částka nákladů byla stanovena až v souvislosti se sjednáváním smlouvy o vázaném úvěru určeném ke koupi automobilu; úhrada nákladů nebyla sjednána mezi spotřebitelem a prodávajícím, nýbrž mezi spotřebitelem a žalobcem jako úvěrujícím, a to nikoliv v kupní smlouvě, nýbrž až ve smlouvě o úvěru. Pokud žalobce po uzavření úvěrové smlouvy naložil s částkou určenou k náhradě nákladů tak, že ji zaplatil prodávajícímu, musel tak činit z důvodu hrazení svého závazku vůči prodávajícímu, vyplývajícího z jeho vlastních ujednání s prodávajícím, a tato částka tak nemohla tvořit součást kupní ceny, nýbrž byla odměnou zprostředkovatele za zprostředkování úvěru.

51. Podle prvostupňového orgánu je přitom ve smlouvě ze dne 20.1.2013 č. SUA13/000476 uvedeno, jak má žalobce naložit s částkou určenou k úhradě nákladů; pokud se spotřebitel k vyplacení částky určené k úhradě nákladů vůči osobě prodávajícího sám nezavázal, taková transakce se rovná ponechání si částky žalobcem, což lze vykládat jediné jako jednostranné započtení částky nákladů, které měl spotřebitel žalobci uhradit, oproti povinnosti žalobce jakožto věřitele vyplatit spotřebiteli část jistiny úvěru určenou k jejich uhrazení. Podle prvostupňového orgánu právě takové započtení je nutno při výpočtu hodnoty RPSN vyjádřit stejně, jako kdyby skutečně došlo k vyplacení části jistiny určené k úhradě nákladů a následnému skutečnému uhrazení nákladů spotřebitelem; k této platbě došlo stejně „reálně“ jako bylo „reálné“ vyplacení části jistiny určené k úhradě nákladů spotřebiteli. Nelze tedy dovozovat, že došlo k transformaci povinnosti spotřebitele k úhradě nákladů tak, že by došlo k jejímu doložení do budoucna, až v rámci jednotlivých splátek, jak tvrdí žalobce; ve skutečnosti došlo k zániku povinnosti uhradit náklady a vzniku povinnosti spotřebitele splatit úvěr určený k jejich uhrazení, jelikož samotné náklady byly uhrazeny započtením. Ve smlouvě ze dne 20.1.2013 č. SUA13/000476 byla kupní cena automobilu při financování úvěrem stanovena na 104 638 Kč a celková cena a celková částka čerpání úvěru na 124 780 Kč; měsíční splátka ve výši 2 875 Kč, kterou se zavázal spotřebitel platit, přesně odpovídá anuitnímu splácení celkové jistiny za podmínek stanovených smlouvou, kde byla sjednána nominální úroková sazba ve výši 13,606 % p.a. a 60 splátek s měsíční periodicitou. Podle prvostupňového orgánu tak do měsíčních splátek nemohly být započítány další poplatky, protože tomu jednoduše neodpovídala jejich výše, která odpovídala pouze anuitnímu splácení jistiny úvěru zčásti poskytnutého na financování koupě automobilu a z části na úhradu nákladů. O tom, že spotřebitel v rámci měsíčních splátek nehradil samotné náklady, ale již jen úvěr poskytnutý k jejich úhradě, svědčí i skutečnost, že částka rovnající se nákladům ve výši 20 142 Kč byla po dobu splácení zjevně úročena sjednanou úrokovou sazbou.
52. Prvostupňový orgán postup žalobce při výpočtu hodnoty RPSN tedy hodnotil tak, že žalobce opomenul dosadit do rovnice náklad spotřebitele, představující náhradu nákladů věřiteli, vynaložený ve stejném okamžiku, v jakém mu byla vyplacena jistina úvěru. RPSN vypočítaná podle žalobcova klíče nereflektuje výši nákladů, a to proto, že v modelové smlouvě ze dne 20.1.2013 č. SUA13/000476 spotřebitel 60 anuitními splátkami ve výši 2 875 Kč splácel pouze jistinu úvěru ve výši 124 780 Kč sestávající z částky 104 638 Kč určené úvěrovou smlouvou k financování koupě automobilu a částky 20 142 Kč určené

smlouvou o úvěru k nahrazení nákladů, úročenou smluvenou nominální úrokovou sazbou 13,606 % p.a.; hodnota RPSN by tak při použití metodiky výpočtu používané žalobcem vycházela stejná bez ohledu na výši položky nákladů.

53. Zdejší soud se ztotožňuje se správním orgány v tom, že způsob výpočtu RPSN použitý žalobcem byl nesprávný. Logika výpočtu RPSN prosazovaná správními orgány je naopak správná, neboť spočívá v tom, že částku nákladů je třeba považovat za samostatný náklad spotřebitelského úvěru. Obdobně jako v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94 (Nejvyšší správní posuzoval situaci, kdy byl spotřebitel povinen zaplatit „poplatek za uzavření smlouvy“, což je obdobné nákladům v nyní projednávané věci), žalobce ke splátce úvěru poskytnutého na úhradu nákladů přistupuje stejně jako ke splátce úvěru na pořízení věci; jak však plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94, v takovém případě by se nijak neprojevil zcela odlišný účel, ke kterému byl každý z úvěrů poskytnut (k tomu zejména body 63 a 78 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94).
54. Spotřebiteli nebyla částka na náklady nikdy reálně vyplacena; tu si ponechal žalobce a spotřebitel poté splácel úvěr na již uhrazené náklady. Žalobce nijak neprokázal, že by částku nákladů spotřebitelé spláceli postupně, toto neplyne ani z úvěrových smluv; pokud žalobce odkazuje na „účetní záznamy (detaily transakce)“, tak správním spisem prochází splátkové kalendáře, z nichž vyplývá, že spotřebitelé měli splácet v rámci poskytnutého úvěru jistinu a úrok, a nikterak z nich neplyne, že by spláceli postupně částku nákladů. Není podstatné, zda žalobce spotřebiteli nejprve částku na náklady vyplatil a spotřebitel následně žalobci tuto částku vrátil zpět. Nezáleží ani na tom, zda je tento úkon označen jako „započtení“ či zda částka nákladů byla následně převedena na prodávajícího či si ji žalobce ponechal. Jak již upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94, v případě, že by poplatky (zde náklady) byly skutečně placeny postupně, není zřejmé, proč by se jejich výše měla vůbec promítnout do jistiny úvěru, tedy částky, která byla spotřebiteli „dána k dispozici“ (poskytnuta, nikoliv fyzicky vydána), a proč si tedy spotřebitel na náklady vlastně půjčoval, na čemž nic nemění ani to, že zákon č. 145/2010 Sb. s takovým odkladem platby počítá, pokud v § 1 výslovně stanoví, že taková služba je rovněž spotřebitelským úvěrem. Žalobce splátky nákladů při stanovení parametrů zohlednil stejně jako splátky úvěru na pořízení věci, nezohlednil však, že šlo o splácení nákladů spotřebitelského úvěru.
55. Podle zdejšího soudu správní orgány nedovodily, že by měly být náklady zohledněny dvakrát, jak uvádí žalobce. Správně však konstatovaly, že do vzorce pro výpočet RPSN v rámci celkových nákladů spotřebitelského úvěru mají být zahrnuty jak náklady, tak i úroky z úvěru, který byl na úhradu nákladů použit. Žalobce však v nákladech spotřebitele nezohlednil náklady samostatně, v důsledku čehož o jejich částku nebyla poté zvýšena ani celková částka splatná spotřebitelem. Podle Nejvyššího správního soudu „...nelze vycházet z toho, že úvěr na poplatek lze posuzovat zcela shodně jako úvěr na cenu vozidla a obě splátky pro účely výpočtu RPSN pouze sečíst. To by bylo totiž oním „jedním“ zohledněním poplatku, jak o něm stěžovatel opakovaně hovoří. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že poplatek jako náklad úvěru se musí ve vzorci objevit samostatně, a to buď na obou stranách rovnice, nebo pak vůbec, a to ani jako součást splátek úvěru, ani jako součást výše poskytnutého úvěru.“ (rozsudek ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94).

56. Co se týká žalobcem zmiňovaného Expertního stanoviska Vysoké školy ekonomické, fakulty finanční a účetnictví, ze dne 7.5.2015, tak s ním se podrobně vypořádal již prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí. Obdobně platí také pro znalecký posudek ze dne 25.9.2014, č. 134-09/2014, vypracovaný znaleckým ústavem PricewaterhouseCoopers Česká republika, s.r.o., se kterým se vypořádal také žalovaný v napadeném rozhodnutí. Podle zdejšího soudu přitom nebylo úkolem prvostupňového orgánu, potažmo žalovaného, reagovat na všechny dílčí připomínky, které uvedené dokumenty obsahovaly. Podstatné je, že správní orgány vlastní podrobnou argumentací zdůvodnily svůj závěr odlišný od názoru žalobce. Také pokud jde o vyjádření znaleckého ústavu PricewaterhouseCoopers Česká republika, s.r.o. ze dne 21.12.2016 k prvostupňovému rozhodnutí, které žalobce doložil v rámci doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, pakliže žalovaný s argumentací žalobce (uvedenou ve vlastním odvolání a jeho doplnění, případně v odkazovaném vyjádření znaleckého ústavu k prvostupňovému rozhodnutí), nesouhlasil, nebyl povinen se výslovně zabývat každou dílčí námitkou a připomínkou; podstatné je, že se vypořádal s argumentací žalobce jako celkem a svůj závěr zdůvodnil a přdestřel, na základě jakých podkladů k němu dospěl. Nelze ani souhlasit s tím, že by žalovaný z velké míry opustil argumentaci prvostupňového orgánu a nahradil vlastní argumentací, jak uvádí žalobce. Podle zdejšího soudu tedy nelze přisvědčit ani námitce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

III. Ab)

57. Pokud žalobce namítá, že právní úprava týkající se postupu při výpočtu RPSN byla nejednoznačná, tak s touto námitkou se vypořádaly již správní orgány (tu zdejší soud odkazuje na str. 11 prvostupňového rozhodnutí, kde se prvostupňový orgán zabýval také otázkou rozdílného slovního vymezení RPSN v § 3 a § 10 zákona č. 145/2010 Sb. a obsahem pojmů „částka k čerpání“ a „splátky a platby poplatků“ dle přílohy 5. k zákonu, a „částka, jež je dána spotřebiteli k dispozici“ a celková částka splatná spotřebitele“ dle § 3 zákona č. 145/2010 Sb.). Podle zdejšího soudu nelze souhlasit se žalobcem, že způsob výpočtu RPSN je nevyřešenou otázkou, resp. že by příslušná právní úprava vykazovala takové vady a nejasnosti, které by ospravedlnily postup výpočtu RPSN aplikovaný žalobcem.
58. Jak k právní úpravě výpočtu RPSN správně uvedl žalovaný, ukazatel RPSN nebyl ve své současné podobě do právního řádu České republiky zakotven teprve zákonem č. 145/2010 Sb., ale již zákonem č. 321/2001 Sb., o některých podmínkách sjednávání spotřebitelského úvěru. Dále žalovaný upozornil na směrnici Rady 87/102/EHS ze dne 22.12.1986 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru, a na směrnici Rady 90/88/EHS, kterou byla do směrnice Rady 87/102/EHS doplněna příloha III., obsahující příklady výpočtu RPSN. Dále správně odkázal na novelizaci směrnice Rady 87/102/EHS směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/7/ES ze dne 26.2.1998 a příklady uvedené v její příloze; žalovaný dovodil, že jeden z uvedených příkladů v obou novelizačních směrnicích je obdobný jako případy řešené v nyní projednávané věci. Dále žalovaný správně odkázal na směrnici 2008/48/ES. Zdejší soud sdílí také názor žalovaného, že se žalobce mohl seznámit s evropskou legislativou (která se co do přístupu k výpočtu RPSN v podobných případech nijak nemění) a také s veřejně přístupnými názory Evropské komise, uvedenými v metodické příručce ke směrnici 2008/48/ES, vydané dne 8.5.2012 (tedy před uzavřením většiny šetřených smluv v nyní projednávané věci, konkrétně kromě jedné z nich), byť tato není právně závazná. Stejně tak

lze odkázat na přílehlavý argument žalovaného, že na trhu působily subjekty, které u podobného typu smluv počítaly RPSN správným způsobem; příklady uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na nálezní Finančního arbitra ev.č. FA/11350/2016 ze dne 20.6.2016 ve věci sp. zn. FA/SU/204/2014. Pokud žalobce k nejasnostem právní úpravy RPSN odkazuje na článek prof. Ing. J. D., CSc., publikovaný v Hospodářských novinách, jenž je součástí správního spisu, tak podle zdejšího soudu již v kontextu výše uvedeného nelze dovozovat, že by žalobce neměl možnost zjistit a aplikovat správný postup při výpočtu RPSN; uvedené nemůže vyvrátit názory publikované v médiích.

59. Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem, že rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-377/14, na který odkazovaly ve svých rozhodnutích správní orgány a také Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94, se týkal diametrálně odlišného úvěrového případu a že jej nelze nyní aplikovat. Podle zdejšího soudu závěry uvedeného rozsudku Soudního dvora Evropské unie, který posuzoval mj. relevantní ustanovení směrnice 2008/48/ES, jež se vztahují i na nyní projednávanou věc, lze v obecnosti použít, bez ohledu na tvrzení žalobce, že v případě řešeném Soudním dvorem Evropské unie byly oproti čerpané částce započítány pohledávky poskytovatele úvěru z titulu poplatku za poskytnutí úvěru a z titulu první a případně dalších splátek úvěru a že celý úvěr byl započten na úhradu jiného dluhu; ostatně podle zdejšího soudu k „započtení“ nákladů došlo také v nyní posuzované věci, jak již bylo výše vysvětleno. Pokud žalobce uvádí, že rozsudek Soudního dvora Evropské unie byl vydán až v dubnu 2016, tedy tři roky po uzavření dotčených úvěrových smluv, tak již žalovaný vysvětlil, že závěry tohoto rozsudku se shodují s metodickou příručkou Evropské komise vydanou dne 8.5.2012.
60. Pokud žalobce dále namítá, že nabyl legitimní očekávání, že jím aplikovaný způsob výpočtu RPSN je správný, tak zdejší soud ani s touto námitkou nesouhlasí. Pokud ústřední ředitel České obchodní inspekce v roce 2010 odmítl žádost Česká leasingové asociace (jejímž je žalobce členem) o schůzku za účelem vyjasnění sporných otázek souvisejících s uvedením zákona č. 145/2010 Sb. do praxe, včetně způsobu výpočtu RPSN, tak prvostupňový orgán uvedl, že odmítnutí schůzky bylo odůvodněno reorganizací ústředního inspektorátu České obchodní inspekce, která znemožnila personální zajištění přípravy a realizace takového setkání, přičemž v žádosti nebyly uvedeny žádné konkrétní problémy, se kterými by se členové České leasingové asociace při výpočtu RPSN ve své obchodní činnosti potýkali. Podstatné podle zdejšího soudu je také to, že následně žalobce v roce 2011 a začátkem roku 2012 postupoval při výpočtu RPSN správně, a svůj postup změnil až dne 1.4.2012, jak vyplývá z příslušných úvěrových smluv, které prvostupňový orgán podrobně rozebral na stranách 19 až 20 svého rozhodnutí; ostatně jak také upozornil prvostupňový orgán, žalobce změnu své praxe správnímu orgánu neoznámil a ani nepodnikl žádné kroky k tomu, aby si v předstihu u správního orgánu ověřil, zda jeho zamýšlený postup bude v souladu se zákonem.
61. Žalobce dále v souvislosti s legitimním očekáváním odkazuje na kontroly provedené u žalobce i dalších poskytovatelů daného typu úvěru. K předmětným kontrolám se vyjádřil prvostupňový orgán (strana 21 až 22 prvostupňového rozhodnutí) tak, že kontroly u žalobce se nezaměřovaly blíže na správnost výpočtu RPSN. Také žalovaný podle zdejšího soudu správně uvedl, že přestože se jednalo o kontroly komplexní, nelze automaticky předpokládat, že se kontrolní pracovníci zaměřili na všechny povinné údaje vyžadované zákonem se stejnou intenzitou. Zdejší soud k tomu dodává, že správní orgány hodnotily při stanovení sankce jako polehčující okolnost to, že žalobce nebyl v rámci několika

kontrol vykonaných ze strany prvostupňového orgánu informován o tom, že RPSN je ve smlouvách stejného typu počítána nesprávně. Stejně tak správní orgány hodnotily jako polehčující okolnost, že žalobce v listopadu 2013 svoji metodiku výpočtu změnil a začal RPSN počítat (opět) správným způsobem. Dále jako polehčující okolnost hodnotily skutečnost, že se žalobce prostřednictvím České leasingové asociace se obrátil na žalovaného se žádostí o setkání za účelem vyjasnění výkladu nové právní úpravy v oblasti spotřebitelských úvěrů.

62. Podle zdejšího soudu není důvodná námitka, že existovala ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost správních orgánů opakovaně potvrzující správnost výpočtu RPSN zvoleného žalobcem. Pokud ji žalobce dovozoval z dopisu ředitele inspektorátu Jihočeského a Vysočina České obchodní inspekce ze dne 6.9.2013, tak k němu se podrobně vyjádřil žalovaný na straně 16 až 17 napadeného rozhodnutí, kde odkázal na rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 7.11.2014, č.j. MPO 47958/14/42100, o zamítnutí žádosti jiného poskytovatele úvěru o obnovu řízení, ve kterém byla tomuto poskytovateli rozhodnutím Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického kraje České obchodní inspekce ze dne 26.2.2014, č.j. 27/0111/14/R, uložena sankce pro porušení § 5 odst. 1 a § 6 zákona č. 145/2010 Sb. za neuvedení správné výše RPSN ve smlouvě o spotřebitelském úvěru, přičemž podle citovaného rozhodnutí Ministerstva se v případě předmětného dopisu jedná o izolovanou odpověď na podnět vztahující se ke konkrétnímu případu a právní názor v něm obsažený nenašel zobrazení v žádném správním aktu, který by mohl být dále přezkoumán opravnými prostředky či správním soudem. Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že tento dopis legitimní očekávání žalobce založit nemohl, nadto se ani nejednalo o dopis adresovaný žalobci a dopis nesouvisel přímo s činností žalobce.
63. Ustálená praxe na trhu spotřebitelských úvěrů, která by odpovídala způsobu výpočtu RPSN, který v případě projednávaných úvěrových smluv žalobce zvolil, nebyla žalobcem prokázána. Pokud žalobce odkazuje na judikaturu civilních soudů, tak k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31.3.2015, č.j. 11 C 807/2013-100, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3.11.2015, č.j. 97 Cdo 227/2015-133, se vyslovil již Nejvyššího správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94, tak, že *„Správnost stěžovatelových úvah nevyplývá ani z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 3. 2015, č. j. 11 C 807/2013 – 100. V uvedené věci šlo o spor stěžovatele s jedním ze spotřebitelů o úhradu dlužné částky v souvislosti s odstoupením od úvěrové smlouvy. Dílčí polemika, zda měl či neměl být poplatek „za poskytnutí úvěru“ zahrnut do splátek úvěru se míjí s předmětem řízení v této věci. Již proto nelze tvrdit, že správní orgán a posléze správní soud nepřípustně nevycházely z předchozího právního posouzení soudem v civilní věci. Stěžovatel byl nyní postižen za řádné neuvedení informací z přílohy 2 zákona ke spotřebitelskému úvěru před uzavřením smlouvy, nesprávné uvedení RPSN a správné výše celkové částky splatné spotřebitelem. Správní orgány neuvážily o neplatnosti úvěrové smlouvy či zániku povinnosti spotřebitele z takové smlouvy plnit... ani to, že obecné soudy (následně i odvolací soud rozsudkem ze dne 3. 11. 2015, č. j. 97 Co 227/2015 - 133) přiznaly stěžovateli právo na úhradu žalované částky z titulu uzavřené smlouvy o spotřebitelském úvěru, nemá za následek zánik trestnosti deliktního jednání, za které byl stěžovatel postižen.“* Pokud jde o rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 18.5.2016, č.j. 17 C 345/2015-366, tak žalovaný podle zdejšího soudu vyčerpávajícím způsobem vysvětlil (především na str. 18 až 19 napadeného rozhodnutí), proč s odkazem na jeho závěry nelze dovozovat správnost výpočtu RPSN aplikovaného žalobcem v nyní projednávané věci.

III. Ac)

64. Žalobce dále namítá, že nebyla naplněna materiální stránka správních deliktů týkajících se uvedení nesprávné hodnoty RPSN. Zdejší soud se žalobcem nemůže souhlasit.
65. Pokud k tomu žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval materiální stránkou nadlimitního deliktu, tak podle zdejšího soudu předmětnou otázku posuzoval již prvostupňový orgán. Proto dostačovalo, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že materiální stránka nadlimitního deliktu byla naplněna, když žalobce u několika smluv nastavil podmínky tak, že po spotřebitelích v případě předčasného splacení úvěrů požadoval částku, která mnohonásobně převyšovala zákonem povolené maximum; takové jednání podle žalovaného rozhodně přesahuje míru společenské nebezpečnosti nezbytnou pro naplnění materiální stránky správního deliktu.
66. Prvostupňový orgán dovodil, že následkem správních deliktů spočívajících v uvedení nesprávné hodnoty RPSN bylo zkreslení představy spotřebitelů o skutečné nákladnosti spotřebitelských úvěrů, a to jak ve fázi před uzavřením smlouvy, tak i po něm, čímž byla ztížena možnost spotřebitelů porovnat spotřebitelské úvěry s jinými úvěrovými produkty, zejména s těmi, kde nebyly účtovány poplatky splatné v momentě uzavření smlouvy, a také možnost porovnání nákladovosti úvěrů oproti produktům, u kterých bylo počítáno RPSN správně. Také žalovaný v napadeném rozhodnutí, obdobně jako ve svém předchozím rozhodnutí ve věci (rozhodnutí ze dne 25.4.2016, č.j. ČOI 112973/15/O100/3000/14/15/16/Hy/Št), na které odkazuje, zdůraznil, že uvedení RPSN ve výši, která se u 19 smluv a k nim náležejících předmluvních formulářů odlišuje od správné hodnoty tohoto ukazatele až o desítky procent, naplňuje kromě formálních znaků také materiální stránku správních deliktů.
67. Žalobce také uvádí, že spotřebitelé ve všech případech získali srozumitelné a jednoznačné informace o nákladovosti daných spotřebitelských úvěrů prostřednictvím celém řady údajů, jež jsou srozumitelnější než sazba RPSN, které většina spotřebitelů nerozumí a není pro ně při uzavírání úvěrů rozhodujícím kritériem. Podle žalobce větší vypovídací hodnotu mají pro spotřebitele údaje o výši, periodicitě a počtu splátek, a celkové částce splatné spotřebitelem; v případě použití způsobů výpočtu RPSN preferovaných žalovaným dochází k distorzi těchto základních údajů.
68. Zdejší soud s uvedenou argumentací žalobce nesouhlasí, k čemuž odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94; podle Nejvyššího správního soudu *„Kasační soud nemohl rovněž vejít v souvislosti s námitkou o nenaplnění materiální stránky deliktu na argument, podle kterého měl žalovaný zkoumat, nakolik byl údaj o RPSN fakticky schopen ovlivnit chování spotřebitelů. Není pochyb, že RPSN zákon i směrnice považují za jeden z parametru s vypovídací schopností ovlivnit chování spotřebitelů a poskytnout relevantní informace. Pokud by tomu tak nebylo, lze předpokládat, že by právní úprava neobsahovala vymezení tohoto ukazatele a nestanovila nezpochybnitelný požadavek, aby o něm byl spotřebitel informován, a to již před uzavřením smlouvy. Tím spíše při omezeném množství ukazatelů, které s vyhodnocení produktů slouží. Stěžovatel se snaží deliktní odpovědnost minimalizovat tím, že „nabízí“ spotřebiteli jiná kritéria, která podle jeho mínění zastanou požadavek transparentnosti lépe. To však stěžovateli jednak nepřísluší a jednak není způsobilé zprostit jej odpovědnosti za spáchaný správní delikt...“.*

69. Pokud žalobce již ve správním řízení stejně jako v žalobě odkazoval na spotřebitelské průzkumy, tak skutečnost, že spotřebitelé nedostali věcně správnou informaci o výši RPSN byla správními orgány prokázána; nebylo proto třeba k této otázce dokazovat názory spotřebitelů. Pokud žalobce uvádí, že výpočty preferované žalovaným vedou ke zkreslení celkové částky splatné spotřebitelem, tak tomuto argumentu se zdejší soud věnoval v bodě 41 tohoto rozsudku.
70. Poukazuje-li žalobce ve vztahu k této žalobní námitce opětovně na rozsudky civilních soudů, tak k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31.3.2015, č.j. 11 C 807/2013-100, Městského soudu v Praze ze dne 3.11.2015, č.j. 97 Cdo 227/2015-133, a Okresního soudu v Českých Budějovicích, ze dne 18.5.2016, č.j. 17 C 345/2015-366, zdejší soud pouze nad rámec již výše uvedeného dodává, že z rozsudků soudů v soukromoprávních věcech nelze dovozovat absenci naplnění ani formální, ani materiální stránky správních deliktů spáchaných žalobcem.
71. Pokud jde dále o odkaz žalobce na rozsudky Okresního soudu v Nymburku ze dne 16.1.2015, č.j. 14 C 211/2015-300, a Krajského soudu v Praze ze dne 22.6.2015, č.j. 28 Co 192/2015-391, tak již prvostupňový orgán upozornil, že je Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 12.7.2016, č.j. 32 Cdo 4838/2015-46, částečně zrušil. Jak také vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2018), č.j. 7 As 315/2017-94, „*V nyní projednávané věci není na soudu, jaké jsou konkrétní povinnosti jednotlivých spotřebitelů z konkrétních smluv o úvěru, ale je třeba vyhodnotit, zda stěžovatel postupoval správně při stanovení shora uvedených parametrů spotřebitelských úvěrů. Proto i argumentace částmi odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2015, č. j. 28 Co 192/2015 - 391, nemůže být důvodná. Ačkoli je součástí správního spisu pouze dovolací rozsudek v uvedené věci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2016, č. j. 32 Cdo 4838/2015 – 436), lze konstatovat, že ani dílčí tvrzení v civilní věci, zda měl či neměl spotřebitel vedle celkové splatné částky vyčíslené věřitelem zaplatit ještě částku odpovídající poplatku, nemění nic na tom, že postup stěžovatele nevedl k poskytnutí relevantních informací spotřebitelům k vzájemné porovnatelnosti úvěrových produktů.*“.
72. Pokud žalobce i v případě otázky naplnění materiální stránky deliktů odkazuje na vady a nejasnosti právní úpravy RPSN obsažené v zákoně č. 145/2010 Sb., tak k tomu zdejší soud již výše dovedl, že správní orgány se s touto otázkou dostatečným způsobem vypořádaly; nelze souhlasit s tím, že by způsob výpočtu RPSN byl nevyřešenou otázkou. Stejně tak pokud jde o rozhovor s ústředním ředitelem České obchodní inspekce Ing. M. B. v pořadu České televize Otázky Václava Moravce dne 28.4.2014 a také o rozhovor publikovaný v Konkurzních novinách č. 7/2014, tak žalobce na tyto důkazy opět odkazuje v souvislosti s tvrzenou nejednoznačností právní úpravy a schopností spotřebitele porozumět problematice RPSN, kdy těmito otázkami se již zdejší soud výše zabýval; odkazovaným rozhovorům s médii se věnoval žalovaný na straně 21 až 22 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o ustálenou rozhodovací praxi České obchodní inspekce, i s touto se již zdejší soud vypořádal. Ani ve vztahu k expertnímu stanovisku nelze žádným způsobem dovozovat absenci materiální stránky deliktu, jak upozornil již prvostupňový orgán.

III. Ad)

73. Žalobce také namítá naplnění liberačních důvodů ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb.

74. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
75. Liberační důvody žalobce opět naplňuje argumentací, se kterou se již zdejší soud výše vypořádal. Jedná se o tvrzení, že ředitel České obchodní inspekce odmítl schůzku České leasingové asociace, o odkaz na tržní praxi poskytovatelů úvěrů a kontrolní praxi České obchodní inspekce, změnu praxe České obchodní inspekce při způsobu výpočtu RPSN od roku 2014, odkaz na „expertní důkazy“, judikaturu či absenci metodických pokynů. Zdejší soud se již s těmito argumenty výše vypořádal, stejně tak učinily i správní orgány, na jejichž závěrech zdejší soud žádné vady neshledal. Zdejší soud k tomu pouze dodává, že žalobcem uváděné skutečnosti ani v souvislosti s dalšími tvrzeními žalobce nelze považovat za vynaložení veškerého možné úsilí, které by bylo po něm možné požadovat, aby porušení právní povinnosti (uvedení nesprávné hodnoty RPSN) zabránil.

III. B)

76. Žalobce namítá, že se nedopustil správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb.
77. Podle § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb. se věřitel dopustí správního deliktu tím, že požaduje náhradu nákladů za předčasné splacení přesahující výši podle § 15 odst. 3 tohoto zákona.
78. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. je spotřebitel oprávněn spotřebitelský úvěr zcela nebo zčásti splatit kdykoliv po dobu trvání spotřebitelského úvěru. V takovém případě má spotřebitel právo na snížení celkových nákladů spotřebitelského úvěru o výši úroku a dalších nákladů, které by byl spotřebitel povinen platit v případě, kdy by nedošlo k předčasnému splacení spotřebitelského úvěru.
79. Podle § 15 odst. 2 zákona č. 145/2010 Sb. má pro případ předčasného splacení spotřebitelského úvěru věřitel právo na náhradu nutných a objektivně odůvodněných nákladů, které mu vznikly v přímé souvislosti s předčasným splacením.
80. Podle § 15 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb. nesmí výše náhrady nákladů přesáhnout 1 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru, přesahuje-li doba mezi předčasným splacením a sjednaným koncem spotřebitelského úvěru jeden rok. Není-li tato doba delší než jeden rok, nesmí výše náhrady nákladů přesáhnout 0,5 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru.
81. Úvěrové smlouvy uvedené v bodě 5. výroku prvostupňového rozhodnutí obsahovaly ustanovení o tzv. marketingové akci, v němž bylo uvedeno, že klient podpisem smlouvy potvrzuje, že mu byla poskytnuta marketingová akce v určité výši, prostřednictvím které žalobce prodejci uhradil část kupní ceny vozidla, případně dalšího zboží, které klient od prodejce obdržel. Dále zde bylo mj. uvedeno, že nastane-li zesplatnění úvěru podle smlouvy, ukončení smlouvy z důvodu pojistné události, odstoupení od smlouvy v zákonné lhůtě nebo předčasné splacení úvěru, nárok na poskytnutou marketingovou akci klientovi zaniká a klient se zavazuje vrátit žalobci hodnotu poskytnuté marketingové akce v plné výši. Dále zde bylo uvedeno, že se strany dohodly, že žalobce od klienta hodnotu poskytnuté marketingové akce nebo její část v odůvodněných případech (dle uvážení žalobce) nemusí požadovat, a to zejména s ohledem na délku splácení úvěru.

82. Podle žalobce zákon č. 145/2010 Sb. v § 20 odst. 2 písm. n) sankcionuje jednání věřitele, který fakticky požaduje náhradu nákladů za předčasné splacení přesahující výši podle § 15 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb. Podle žalobce ve smlouvách byla uvedena informace o právu požadovat vrácení prostředků připadajících na tzv. marketingové akce v případě předčasného splacení úvěru; nikde však nebylo stanoveno, že tyto prostředky bude žalobce požadovat nad rámec omezení stanoveného § 15 odst. 3 zákon č. 145/2010 Sb., naopak žalobce spotřebitele informoval o tom, že od požadování náhrady prostředků připadajících na marketingovou akci může být zcela nebo zčásti upuštěno. Tak by tomu logicky bylo právě v případě, že by výše těchto prostředků přesahovala zákonné limity. Ve skutečnosti navíc žalobce na vrácení těchto prostředků netrvá ani zčásti a sám žalovaný připouští, že nebylo prokázáno, že by žalobce náklady marketingové akce po spotřebitelích skutečně požadoval. Ze strany spotřebitelů nedošlo k uplatnění práva na předčasné splacení úvěru.
83. Žalovaný, obdobně jako prvostupňový orgán, dovodil, že za porušení § 15 odst. 3 zákona č. 145/2010 Sb. je možné podkládat již samotné zanesení ustanovení o povinnosti spotřebitele uhradit celou hodnotu marketingové akce v případě předčasného splacení úvěru do úvěrových smluv; podle žalovaného právě tím si věřitel připravuje prostor pro možnost faktického požadování nákladů převyšujících zákonem povolený limit, přičemž zcela reálná je také možnost, že předmětné smluvní ujednání spotřebitele od využití jeho práva na předčasné splacení zcela odradí.
84. Zdejší soud s názorem žalobce nesouhlasí. Ustanovení § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb. nelze vykládat v tom smyslu, že by k naplnění uvedeného správního deliktu bylo nezbytné až skutečné faktické uplatnění nároku na náhradu nutných a objektivně odůvodněných nákladů, které věřiteli vznikly v přímé souvislosti s předčasným splacením, v nedovolené výši, a tomu předcházející uplatnění práva spotřebitele na předčasné splacení spotřebitelského úvěru, jak tvrdí žalobce. Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že z formulace příslušných ustanovení spotřebitelských smluv týkajících se povinnosti vrátit hodnotu marketingové akce je zřejmá snaha žalobce kompenzovat si ztráty, které mu přirozeně vzniknou, pokud spotřebitel využije svého práva na odstoupení od smlouvy či předčasné splacení, přičemž zákon č. 145/2010 Sb. spotřebiteli garantuje, že tato svá práva bude moci využít bez jakýchkoliv dodatečných nákladů.
85. Podle zdejšího soudu nezáleží na tom, zda bylo ve smlouvách uvedeno, že od požadavku na vrácení hodnoty tzv. marketingové akce může být zcela nebo zčásti upuštěno; již tím, že by spotřebitel uplatnil právo na předčasné splacení úvěru, by spotřebiteli současně vznikla povinnost hodnotu marketingové akce vrátit, přičemž spotřebitel by byl v nejistotě ohledně toho, zda věřitel pohledávku na vrácení marketingové akce (resp. nákladů v nadlimitní výši) skutečně uplatní či nikoli. Za jednání, kdy je požadována nadlimitní výše nákladů za předčasné splacení úvěru, je nutné považovat již to, že věřitel ve smlouvě tuto možnost zakotvil. Pokud žalobce uvádí, že věřitel nemůže fakticky požadovat nadlimitní výši nákladů, pokud ze strany spotřebitele nedojde k uplatnění práva na předčasné splacení úvěru, tak podle zdejšího soudu smluvní ustanovení umožňující věřiteli požadovat náhradu nákladů v nadlimitní výši může spotřebitele od využití jeho práva na předčasné splacení úvěru odradit (což žalovaný nicméně při stanovení výše sankce neohodnotil v neprospěch žalobce).
86. Žalobce dále odkazuje na § 117 odst. 6 zákona č. 257/2016 Sb., podle něhož spotřebiteli, který sdělí poskytovateli svůj úmysl spotřebitelský úvěr na bydlení předčasně splatit, poskytovatel bez zbytečného odkladu poskytne za účelem zvážení důsledků předčasného

splacení a) vyčíslení dlužné částky, kterou bude muset spotřebitel v případě předčasného splacení zaplatit, s rozdělením na jistinu, úrok a další náklady spojené s předčasným splacením, b) údaje o výši náhrady nákladů poskytovatele podle odstavce 2 s uvedením veškerých předpokladů pro její výpočet, c) informaci o dalších důsledcích předčasného splacení pro spotřebitele, včetně informace o tom, za jakých podmínek nesmí věřitel požadovat náhradu nákladů za předčasné splacení podle odstavce 3 tohoto ustanovení.

87. Logikou této žalobcovy argumentace by se měl spotřebitel spoléhat toliko na informace poskytnuté věřitelem až poté, co by se rozhodl pro předčasné splacení úvěru, bez ohledu na skutečnost, že podle dotčených úvěrových smluv by spotřebitel měl hradit celou částku marketingové akce. Podle zdejšího soudu však nelze argumentovat tím, že by spotřebitel neměl brát ohled na to, co je uvedeno v úvěrové smlouvě; není zřejmé, jaký by informace uvedené ve smlouvě ohledně výše nákladů měly význam, když spotřebitel by se orientoval pouze podle toho, co mu sdělí věřitel. Dříve uvedené informace ve smlouvě by pozbyly významu.
88. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že se žalovaný nezabýval řádným zhodnocením naplnění materiální stránky správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb. Žalovaný na straně 23 napadeného rozhodnutí dovodil, že žalobce u několika smluv nastavil podmínky tak, že po spotřebitelích v případě předčasného splacení úvěrů požadoval částku, která mnohonásobně převyšovala zákonem povolené maximum; takové jednání podle žalovaného přesahuje míru společenské nebezpečnosti nezbytnou pro naplnění materiální stránky správního deliktu. Zdejší soud se s uvedeným závěrem žalovaného ztotožňuje; nelze tvrdit, že by žalovaný konstruoval jiný správní delikt, než je uveden v § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb. Je třeba v této souvislosti ostatně poukázat na to, že žalovaný jako polehčující okolnost hodnotil skutečnost, že nebylo prokázáno, že by žalobce po konkrétních spotřebitelích hodnotu marketingové akce skutečně vymáhal.

III. C)

89. Pokud žalobce namítá, že žalovaný významně přehodnotil úvahy prvostupňového orgánu, které se týkaly stanovení výše pokuty, přičemž z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se nové hodnocení promítlo do výše pokuty, tak zdejší soud s ním nesouhlasí.
90. Co se týká výše uložené pokuty, tak podle § 21 odst. 2 zákona č. 145/2010 Sb. při určení výměry pokuty se přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
91. Zdejší soud předně uvádí, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že závěr o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, tím, že porušil § 5 odst. 1 tohoto zákona, nahradil závěrem, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu § 153 odst. 1 písm. t) zákona č. 257/2016 Sb. tím, že porušil § 95 odst. 1 písm. g) zákona č. 257/2016 Sb.
92. Při ukládání sankce na rozdíl od prvostupňového orgánu žalovaný také zohlednil, že s ohledem na § 153 odst. 1 písm. t) ve spojení s § 153 odst. 2 písm. b) zákona č. 257/2016 Sb. se horní hranice sazby pokuty snížila na polovinu, tj. na 10 000 000 Kč, proto i z tohoto důvodu pokutu snížil z 2 000 000 Kč na 1 800 000 Kč. V případě ostatních správních deliktů žalovaný vycházel z toho, že vytýkaná jednání jsou trestná i podle právní

úpravy dané zákonem č. 257/2016 Sb., přičemž nedošlo ke změně úpravy zániku odpovědnosti za dané správní delikty ani ke změně trestní sazby sankce, kterou je možné za tyto správní delikty uložit, tak, že by bylo použítí aktuální trestní sazby ve prospěch pachatele deliktu.

93. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 24 až 26 uvedl, že jako přítěžující okolnost u správních deliktů RPSN shodně s prvostupňovým orgánem hodnotil skutečnost, že správní delikt byl spáchán ve vztahu k většímu množství spotřebitelů (více než 60 % případů prověřovaných kontrolami), přičemž žalobce má významné postavení na trhu se spotřebitelskými úvěry. Dále shodně s prvostupňovým orgánem hodnotil jako přítěžující okolnost to, že uváděná RPSN se lišila v předmluvní fázi i v úvěrových smlouvách od správné výše až o desítky procent. Naopak jako polehčující okolnost hodnotil shodně s prvostupňovým orgánem aktivitu žalobce v rámci České leasingové a finanční asociace, dále skutečnost, že žalobce nebyl ze strany prvostupňového orgánu v rámci několika vykonaných kontrol informován o tom, že RPSN je ve smlouvách stejného typu počítáno nesprávně, a také skutečnost, že v listopadu 2013 žalobce svoji metodiku výpočtu opět změnil a začal RPSN počítat od této doby správným způsobem. Nad rámec hodnocení prvostupňového orgánu hodnotil žalovaný jako polehčující okolnost to, že spotřebitelům byla ze strany žalobce poskytnuta řada dalších údajů charakterizujících daný spotřebitelských úvěr; jelikož mezi tyto údaje podle žalovaného nepatří celková částka splatná spotřebitelem, hodnotil tuto skutečnost žalovaný jako mírně polehčující. Pokud jde o opakované spáchání správního deliktu, tak prvostupňový orgán hodnotil v neprospěch žalobce spáchání deliktů, o kterých bylo rozhodnuto příkazy ze dne 14.11.2012 č.j. ČOI 142874/12/3000/P/M a ze dne 21.10.2013, č.j. ČOI 117819/13/3000/P/M; podle žalovaného však existenci uvedených příkazů nelze hodnotit v neprospěch žalobce.
94. V případě nadlimitního deliktu podle žalovaného obecná možnost odrazení spotřebitelů od využití práva na předčasné splacení spotřebitelského úvěru je jedním z následků, který má tento delikt vždy, proto jej žalovaný na rozdíl od prvostupňového orgánu nehodnotil v neprospěch žalobce. Shodně však žalovaný hodnotil v neprospěch žalobce možnost vzniku majetkové újmy až v řádu desítek tisíc korun. Pokud prvostupňový orgán hodnotil jako neutrální skutečnost, že nebylo prokázáno, že by žalobce po konkrétních spotřebitelích hodnotu marketingové akce skutečně vymáhal, žalovaný tuto skutečnost hodnotil ve prospěch žalobce.
95. Podle zdejšího soudu ze str. 27 až 28 napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný snížil pokutu i vzhledem k polehčujícím okolnostem, k nimž přihlédl v některých ohledech rozdílně od prvostupňového orgánu. Podle zdejšího soudu nadto není nezbytné, aby žalovaný výslovně uváděl, v jaké konkrétní míře se každá taková okolnost promítla do výše pokuty. Žalovaný podle zdejšího soudu při stanovení výše pokuty zohlednil všechna zákonná kritéria a výši pokuty stanovil s ohledem na všechny relevantní skutečnosti v jejich souhrnu.
96. Žalobce ke správním deliktům spočívajícím v uvedení nesprávné hodnoty RPSN namítá, že správní orgány hodnotily v neprospěch žalobce, že správní delikty byly spáchány ve vztahu k většímu množství spotřebitelů, čímž podle žalobce došlo ke dvojímu přičítání téhož jednání.
97. Jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání nelze k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu,

přihlédnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jak uvedl Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 19.2.2014, č.j. 3 As 89/2013-33, „Podle závěrů plynoucích z judikatury zdejšího soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Porušení zákazu dvojího přičítání tedy přichází v úvahu u těch správních deliktů, u kterých se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu, již v definici obsahující určitou požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti. Naopak u deliktů, jejichž skutková podstata je definována pouze jako obecná (nezahrnuje požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti), nebude přicházet porušení zásady zákazu dvojího přičítání v úvahu. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 – 105.)“.

98. Podle zdejšího soudu k takové situaci v nyní projednávané věci nedošlo. Skutková podstata správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 24.2.2013, § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, § 20 odst. 1 písm. d) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 24.2.2013, a § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném od 25.2.2013, nezahrnuje požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti. Správní orgány nijak nepochybily, pokud hodnotily v neprospěch žalobce skutečnost, že správní delikt byl spáchán ve vztahu k většímu množství spotřebitelů (konkrétně 60 % z případů prověřovaných kontrolami ve dnech 21.5.2014, 9.9.2014 a 18.9.2014), což správní orgány hodnotily jako míru porušení mimořádně závažnou i vzhledem k významnému postavení žalobce na trhu se spotřebitelskými úvěry.
99. Pokud žalobce v souvislosti s výší pokuty odkazuje opětovně na vady a nejasnosti právní úpravy, na význam a srozumitelnost RPSN pro spotřebitele, převažující praxi na trhu, či rozhodovací praxi soudů, tak k tomu zdejší soud pouze podotýká, že žalovaný jako polehčující okolnost hodnotil mj. skutečnost, že žalobce spotřebitelům poskytl další údaje charakterizující dané spotřebitelské úvěry, dále to, že se žalobce prostřednictvím České leasingové asociace obrátil na žalovaného se žádostí o setkání za účelem vyjasnění výkladu nové právní úpravy v oblasti spotřebitelských úvěrů, že žalobce v listopadu 2013 svou metodiku výpočtu změnil a začal RPSN počítat (opět) správným způsobem, a také skutečnost, že žalobce nebyl v rámci několika kontrol vykonaných ze strany prvostupňového orgánu informován o tom, že RPSN je ve smlouvách stejného typu počítána nesprávně. V případě správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb. žalovaný hodnotil ve prospěch žalobce, že nebylo prokázáno, že by žalobce po konkrétních spotřebitelích vymáhal hodnotu marketingové akce; žalovaný nehodnotil v neprospěch žalobce možnost odrazení spotřebitelů od využití práva na předčasné splacení spotřebitelského úvěru.
100. Žalobce také namítá nepřiměřenost uložené sankce z toho důvodu, že správní orgány ve vztahu ke správnímu deliktu podle § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb. za potenciální majetkovou újmu v řádech desítek tisíc korun uložily pokutu v řádu milionů korun. K tomu z argumentace prvostupňového orgánu vyplývá, že tuto skutečnost prvostupňový orgán hodnotil v neprospěch žalobce, s tímto závěrem souhlasil také žalovaný. Pokud však byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč, tak tato výše není konstruována tak, jak dovozuje žalobce, že se jedná o pokutu jen „za potenciální

majetkovou újmu“ spotřebitelů; potenciální majetková újma v případě správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb. nebyla jediným kritériem, které správní orgány při stanovení výše sankce hodnotily.

101. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný správní delikt podle § 20 odst. 2 písm. n) zákona č. 145/2010 Sb. hodnotil ve srovnání se stejně přísně postižitelným deliktem podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb. ve znění účinném od 25.2.2013 (pokuta do výše 20 000 000 Kč) jako závažnější s tím, že jeho následkem mohla vzniknout spotřebitelům potenciální majetková újma v řádech desítek tisíc Kč; spáchání ostatních deliktů včetně deliktu § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb. ve znění účinném od 25.2.2013 tedy žalovaný hodnotil v rámci aplikace absorpční zásady jako přítěžující okolnost.
102. Pokud jde o preventivní funkci pokuty, tak zdejší soud nesouhlasí s konstrukcí žalobce, že pokud již v listopadu 2013 sám dobrovolně změnil způsob výpočtu RPSN, není žádné prevence zapotřebí. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že žalobce sice svoji praxi změnil (což žalovaný reflektoval při ukládání sankce), nicméně zdůraznil, že jednou z úloh postihu je také motivace k tomu, aby žalobce u své změněné praxe setrval. Také zdůraznil generální prevenci, tj. působení trestu na další členy společnosti. Na uvedeném hodnocení zdejší soud žádné vady neshledává. Pokud jde o represivní funkci, tak výše pokuty uložená žalobci je dostatečným způsobem odůvodněna a neodporuje ani základním zásadám správního trestání. Nelze souhlasit se žalobcem, že by s ohledem na „neobvyklé okolnosti“ nebylo namístě jej sankcionovat a že by se v daném případě jednalo o pokutu exemplární a nepřiměřenou vytykánému jednání; žalobce je silným hráčem na trhu nebankovních spotřebitelských úvěrů a vytykánych pochybení se ve vztahu ke slabší smluvní straně, kterou je spotřebitel, dopustil za okolností uvažovaných žalovaným; výše pokuty odpovídá míře závažnosti jednání žalobce, která byla žalovaným přesvědčivě vyložena.

III. D)

103. Žalobce navrhuje, aby zdejší soud od potrestání ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. upustil; sankce byla žalobci s ohledem na individuální okolnosti daného případu uložena v nepřiměřené výši.
104. Jak vyplývá z § 78 odst. 2 s.ř.s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
105. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2014, č.j. 8 As 34/2013-38, č. 3172/2015 Sb. NSS, *„Rozhoduje-li správní soud o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. spojené s návrhem na moderaci (§ 65 odst. 3 s. ř. s.) a neshledá žalobu důvodnou a současně výši trestu zjevně nepřiměřenou (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), zamítne žalobu jediným výrokem „žaloba se zamítá“. Je však povinen se s každým návrhem obsaženým v žalobním petitu vypořádat v odůvodnění svého rozsudku.“*

106. Zdejší soud návrh na upuštění od potrestání nepovažuje za důvodný. Jak uvedl Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS, „Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.“. Zdejší soud v žádném směru neshledal, že by uložená sankce byla zjevně nepřiměřená. Žalovaný zohlednil všechna zákonná kritéria při ukládání sankce a přihlédl ke všem relevantním okolnostem a výši uložené sankce dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnil.

III. E)

107. Pokud jde o návrh žalobce na dokazování listinami - Expertní stanovisko Vysoké školy ekonomické, fakulty finanční a účetnictví ze dne 7.5.2015, článek prof. Ing. J. D., CSc., publikovaný v Hospodářských novinách, odpověď ústředního ředitele České obchodní inspekce na žádost České leasingové a finanční asociace o schůzku za účelem vyjasnění sporných otázek souvisejících s uvedením zákona č. 145/2010 Sb. do praxe, znalecký posudek ze dne 25.9.2014 č. 134-09/2014 vypracovaný společností PricewaterhouseCoopers Česká republika s.r.o., vyjádření společnosti PricewaterhouseCoopers Česká republika, s.r.o. k prvostupňovému rozhodnutí, kontrolní protokoly mající dokládat správnost výpočtu RPSN a legitimní očekávání žalobce, dokument Modelové příklady výpočtu RPSN, rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 18.5.2016, č.j. 17 C 345/2015-366, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22.6.2015, č.j. 28 Co 192/2015-391, dokumenty o spotřebitelských průzkumech), těmi zdejší soud nedokazoval, neboť jsou součástí správního spisu a žalobce jimi argumentoval již před správními orgány.
108. Pokud jde o důkazní návrhy nad rámec obsahu správního spisu (kalkulačka pro výpočet RPSN na internetových stránkách žalovaného, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31.3.2015, č.j. 11 C 807/2013-100, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3.11.2015, č.j. 97 Cdo 227/2015-133, vyjádření společnosti PricewaterhouseCoopers Česká republika, s.r.o. ze dne 16.6.2017 k napadenému rozhodnutí, dopis ústředního ředitele České obchodní inspekce Ing. M. B. o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, dopis ředitele inspektorátu Jihočeského a Vysočina České obchodní inspekce ze dne 6.9.2013, článek „ČOI zamítla odvolání firmy Essox kvůli cenám půjček za ojetá auta“ publikovaný na serveru iDNES.cz dne 30.5.2014, tisková zpráva k dokumentu Modelové příklady výpočtu RPSN, listiny k rozdílným cenám automobilů v závislosti na financování, printsreeny z internetových stránek České obchodní inspekce „Modelové příklady výpočtu RPSN“ ze dne 9.6.2014, částečný přepis rozhovoru s ústředním ředitelem České obchodní inspekce z pořadu Otázky Václava Moravce vysílaného dne 24.8.2014, článek „Hovoříme s ústředním ředitelem České obchodní inspekce M. B.“ publikovaný v Konkurzních novinách č. 7/2014), tak s ohledem na správný právní závěr žalovaného ohledně klíčové sporné právní otázky, zdejší soud neshledal pro posouzení věci potřebné uvedenými listinami dokazovat. Ze shodného důvodu zdejší soud nepovažoval za potřebné vyžádat si u žalovaného, resp. jednotlivých inspektorátů České obchodní inspekce, dokumentaci ke kontrolám žalobce a dalších poskytovatelů spotřebitelských úvěrů provedeným různými inspektoráty České obchodní inspekce ve vztahu k úvěrovým smlouvám uzavřeným v období let 2011 až 2013, ani správní rozhodnutí vydané ve věci týkající společnosti Essox s.r.o.

109. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu jak nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

110. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. září 2019

David Raus v.r.
předseda senátu

